

DE SET EN SET

Dos escarnis que són esquellots

Xavier Cortadellas

Escriptor

Avui, que molts dubtem encara de si hauríem de dir-ne *escarni* o *escrache*, anirà bé saber com ho veien alguns escriptors que ens han precedit. L'escarni més antic que ara recordo és a *La bogeria*, de Narcís Oller. Segimon Serallonga ha renyit amb les seves dues germanes, cada cop que passa amb el seu fill davant de can Riudavets, que és on viuen elles, si són al balcó: o escupen de ràbia o "mig amagades, darrera la persiana entrebadada, se'm posen d'esquena, s'aixequen les faldilles, i ja pot pensar el que m'ensenyen. Una vegada jo vaig anar arplegant al pas xicotets del carrer. Elles estaven tan cegues que ni els van veure; i, quan em van fer allò, jo que crido: «Mireu, mireu, la lluna!»". L'altre escarni és a *Idil·li Xorc*, un dels millors *Drames rurals*, de Víctor Català. En Tit i la Laia s'han enamorat. Tots dos són concos i tenen ofici, però guanyen tan poc que han d'ajuntar-se amb una colla de captaires. Arriba un dia que es volen casar. El vespre abans "la quitxalla i força grandassassos" s'han aplegat "al carreró dels nuvis, armats de perols dolents, esquelles de bou, bots plens de vent, corns de pastor i xiulets d'aquells que esberlen el tel de l'orella". En diuen esquellots i han durat fins a les nou. En Tit i la Laia es casen a les quatre de la matinada. En sortir de l'església, la colla de captaires els fa un escarni. Els llancen pedres i en Tit mor amb el cap obert. Escric això perquè fa uns dies un tertulià de Catalunya Ràdio va relacionar els *escraches* amb els esquellots i els va qualificar de manifestació festiva i democràtica del poble. Què volen que els digui? Em fa l'efecte que no entenem el mateix ni per democràcia, ni per festa i, potser, ni per poble. És cert que els polítics han de respondre de les seves decisions, però anirem per un mal camí si no separem la vida pública de la privada. Sánchez-Camacho també preparava un escarni a La Camarga?

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Intel·ligència i responsabilitat

■ Els catalans tenim moltes idees de com volem que sigui Catalunya. Verda, àcrata, d'esquerres, liberal, assembleària, justa, fraternal, culta. Tot això està molt bé, tenim el potencial per proposar moltes coses, i que després una majoria democràtica triï. Però no ens hem d'oblidar que per posar en marxa qualsevol d'aquestes visions, primer s'ha de poder decidir. Segur que podem tenir fe en el que som capaços de fer, i en el que podem aportar com a nació. Però tot això no serveix per a res mentre decideixin uns altres, que, a més, ens volen fer desaparèixer com a poble. Anem amb compte a posar l'arada davant dels bous, perquè estem fent el joc a qui ens vol fer fracassar. Sapiguem conèixer els polítics i opinadors, mesquins i mediocres, que, desgraciadament, abunden tant, entre els quals n'hi ha, presumptament, que fan de cinquena columna remunerada per l'Estat espanyol. Hi ha massa actituds de crítica, aparentment democràtica, contra una Generalitat completament ofegada, que és més pròpia d'enemics que de cap altra cosa. Jo crec en la fermesa i el patriotisme del meu president i del cap de l'oposició.

RAMON CALSINA GARCÉS
Barcelona

Els 'escraches'

■ "Un home de 56 anys va ser trobat penjat la matinada de divendres a Alacant. El cos va aparèixer al carrer, penjat a les reixes d'un portal, molt a prop de l'habitatge del qual havia estat desnonat deu dies abans": estava a l'atur i no podia pagar la hipoteca.

És el nostre pa de cada dia. Persones que ja no veuen llum enlloc, i que han perdut el rumb de la seva vi-

Wert, ignorant

■ El ministre d'Educació vol espanyolitzar els alumnes catalans, com durant el franquisme; vol unes proves de revàlida, com durant el franquisme, i ara vol la mobilitat total dels docents per la península, com durant el franquisme. Ser ministre d'Educació significa saber què és l'educació. Però el nostre ministre empaita uns objectius que no tenen res a veure amb l'educació, ans al contrari, tenen a veure amb els seus prejudicis franquistes. L'educació lliure busca tres coses: la primera, oferir coneixements i criteri als nostres estudiants, quelcom molt allunyat de les directrius franquistes. La segona, formar bons professionals per retornar a la societat els seus impostos en bons treballadors per al país, i no pas en adoctrinats franquistes neoliberals. I, la tercera, induir a una ètica social i solidària els nostres ciutadans, i no pas a un sectarisme franquista en contra de qui pensi el contrari. La primera i la tercera, el criteri i la moral, confereixen als individus el bagatge per prendre decisions més correctes i evitar adoctrinaments i infelicitats. La segona, la professió, la temptació de fer-se un ambiciós, ple de prejudicis, com el nostre ministre d'Educació. Llàstima que no conegui els altres dos objectius educatius.

DAVID RABADÀ I VIVES. Barcelona

da. Mentrestant, el PP parla de violència en els *escraches* i tenen el desvergonyiment de qualificar la plataforma contra els desnonaments de "nazi". Tertulians o polítics, com el senyor González, que parlen dels "pobrets" nens dels polítics, que poden sentir crits al carrer, i sentir-se malament... I els nens de les persones desnonades, als quals rebenten la porta i que viuen la desesperació dels seus familiars? És increïble la hipocresia que estem vivint.

Que vigilin els nostres mandataris que la PAH no desaparegui. Si no es canalitza la impotència que es viu al carrer, potser sí que al final haurem d'omplir els diaris de notícies violentes. Quan un perd l'esperança i un camí a seguir, i al damunt es troba sol, es pot desencadenar el que ja era previsible.

Senyors polítics, sortiu al carrer i parleu amb les persones, a veure si sou capaços de sentir empatia pels que no troben una sortida i entendre els seus sentiments.

I que ningú oblidí que la plataforma ha esgotat totes les vies de diàleg i de peticions al govern possibles. No ens quedarem a casa mentre hi hagi una sola persona a qui se li trepitgin els seus drets. I a tots els que ho critiquen: no oblideu que demà podeu ser vosaltres, o un fill, o un amic...

ROSER CROSAS
Vic

Negociació o esperar les sobres

■ Si hi ha alguna possibilitat de fer la consulta d'acord amb l'Estat serà perquè fent-la té opcions de guanyar-la, mentre que no fer-la és haver-la perdut. Ara bé, si des de la part catalana ja s'admet que no hi haurà proclamació unilateral ni una consulta que no sigui acordada, s'acaba de donar el mànec de la paella a l'Estat. Només cal negar-s'hi en rodó i negociació resolta. Si aquestes declaracions contínues des d'un sector de membres del govern es fan

contra el president, ja està trigant a cessar-los. Si forma part de l'estratègia del govern, temo que el tsunami de l'Onze de Setembre escombrarà el president Mas en la primera ocasió que se'n doni...

DANIEL VIVES I CASALS
Barcelona

Almenys paguen les seves hipoteques

■ Segons la secretària general del PP, "són els votants de PP els qui paguen la hipoteca". Ha de tenir unes fonts d'informació de què manquem la resta de la població. De tota manera, això vol dir que els qui no voten el PP no paguen les seves hipoteques? El tema està pitjor del que pensava, ja que són la majoria absoluta.

JOSEP ROBERT REIG
Barcelona

Baltasar Garzón

■ Llegida en la contraportada d'aquest diari del dia 17 d'abril, l'entrevista que Sergi Picazo fa a la periodista, ara escriptora, Sònia Bagudanch, la meua immediata reacció i la pregunta que em faig jo mateix és: "El senyor Baltasar Garzón no haurà estat capaç durant la seva llarga vida professional, plena de defectes, segons l'entrevistada, de fer alguna cosa ben feta, encara que només sigui per pura casualitat? Doncs, segons s'expressa Bagudanch, l'història d'aquest jutge és poc més que nefast.

Entre el reguitzell de peces acusatòries que li dedica consta la d'egocèntrica. No tinc els elements de judici que la dita persona pugui tenir o atribuir-se però el que se'm fa senzillament deducible de les seves maneres, és que ella ha d'estar prou carregada també d'aquest ego -se li nota molt- de què acusa el personatge.

MIQUEL SEBASTIÀ
Castelldefels (Baix Llobregat)

EN SÍSIF

Jordi Soler

